

SISTEMA JUDICIAL ALS ESTATS UNIT D'AMÈRICA

1.- Introducció.

2.- Estructura i organització:

2.1.- L'organització jurisdiccional federal.

2.2.- La organització jurisdiccional dels estats.

2.3.- Circuits Consells Judicials.

2.4.- El govern del poder judicial a estats units.

La Conferència Judicial federal té com a responsabilitats.

Els seus membres son.

2.6.- Els jutges de fallida.

3.- Sistema electoral. Nomenaments.

3.1.- Els jutges federals.

3.2.- Els jutges estatals.

3.3.- Les promocions.

4.- La independència dels jutges.

5.- Finançament.

1.- Introducció:

Estats Units té dos sistemes judicials separats: el sistema judicial federal i el sistema judicial estatal. Addicionalment al sistema judicial federal, cada Estat té el seu propi sistema judicial estatal per decidir sobre els casos que concerneixen als residents de l'Estat i la Llei estatal

Parlar del sistema judicial nord-americà és parlar de 51 sistemes judicials, 50 estatals i un federal, és un sistema judicial creat seguint el camí del propi federalisme del país. Hi ha, per tant, una dualitat jurisdiccional, la federal i l'estatal. el poder judicial està compost de dos nivells jurisdiccional independents un de l'altre. A la cúspide del poder judicial hi ha el Tribunal Suprem de la federació.

Una característica important del sistema nord-americà és que no hi ha preparació específica per a jutge: qualsevol advocat o fiscal pot ser nomenat com a tal.

2.- Estructura i organització.

Quan es va aprovar la Constitució nord-americana i es van crear els Estats Units d'Amèrica, els Estats integrants ja tenien aprovades les seves pròpies Constitucions on l'organització jurisdiccional d'ells quedava definida. És doncs en les Constitucions dels Estats membres on es troba la regulació de la jurisdicció estatal.

2.1.- L'organització jurisdiccional federal.

Fent ús de la facultat de l'art. I de la Constitució, el Congrés ha creat alguns tribunals per complir amb determinades qüestions específiques: 3 jutjats de districte a Guam, Illes Verges i Illes de la Mariana del Nord; i 5 Tribunals que tenen jurisdicció en tot l'àmbit federal per a determinades matèries: el Tribunal Tributari, el Tribunal de Reclamacions Federals, el Tribunal d'Apel·lació per a Reclamacions de Veterans, el Tribunal de Comerç Internacional i el Tribunal Vigilància d'Intel·ligència Exterior, que s'encarrega de resoldre les gestions per implementar sistemes de seguretat nacional.

El Tribunal Suprem, que està compostat per un President (Jutge en Cap) i 8 Jutges Associats, es troba en la cúspide de la piràmide judicial i per tant es constitueix en l'última instància a tot el territori. Té dues funcions: d'una banda, la de ser l'última instància d'apel·lació, que exerceix amb la potestat d'escollir discrecionalment els casos que ha de resoldre, excepte en uns escassos supòsits en què obligatòriament ha de revisar la decisió judicial; i, d'altra banda, és jutge de primera instància en unes poques matèries: de forma exclusiva en conflictes entre estats, en casos sobre ambaixadors i altres ministeris públics i consolats i controvèrsies entre un Estat i els Estats Units, les accions o procediments d'un Estat contra ciutadans d'un altre Estat o contra estrangers.

Per sota del Tribunal Suprem hi ha els Tribunals de districte, que en son 94 repartits entre els 50 estats.

Entremig hi ha els Tribunals d'Apel·lació, organitzats en 13 circuits. 12 circuits per les apel·lacions estatals i 1 circuit per les apel·lacions federals.

2.2.- La organització jurisdiccional dels estats:

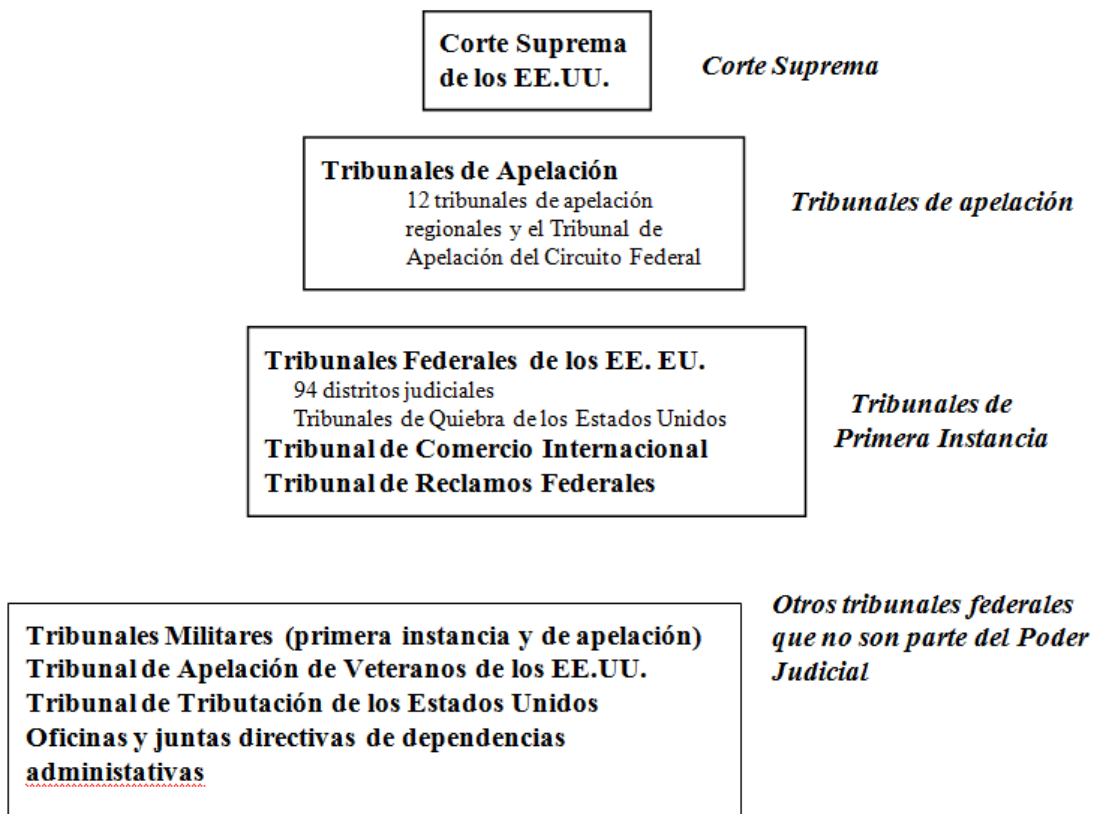
L'organització judicial estatal ve establerta en les Constitucions pròpies dels estats i en les lleis aprovades pel legislador domèstic al respecte. Els tribunals estatals no s'organitzen en tots els Estats de la mateixa manera. Alguns presenten una organització relativament simple, com és el cas de Califòrnia, i altres inclouen una organització jurisdiccional molt complexa amb un nombre molt ampli de Tribunals especialitzats, com a Nova York. De totes maneres i d'una manera general podem dir que el poder judicial a nivell estatal s'organitza igualment en tres nivells o ordres que són: El Tribunal Suprem de l'Estat o tribunals estatals d'última instància situat a la cúspide; en un segon nivell hi han els tribunals intermedis d'apel·lació; i en un tercer nivell els Tribunals de Primera Instància i altres tribunals inferiors o tribunals especialitzats.

Al Tribunal Suprem de cada Estat li correspon ser el màxim intèrpret de la Constitució de l'Estat i generalment es constitueixen en l'última instància d'apel·lació de les decisions de la resta de Tribunals de l'Estat.

En un segon nivell es troben els Tribunals estatals d'apel·lació. Trenta-cinc estats tenen un Tribunal intermedi d'apel·lació, cinc Estats tenen dos (Alabama, Indiana, New York, Pennsylvania i Tennessee) i els deu Estats restants no tenen Tribunals intermedis d'apel·lació, per la qual cosa el Tribunal d'última instància és el que es converteix sempre en la seva instància d'apel·lació.

En general, els tribunals estatals coneixen de la resta de matèries no reservades als tribunals federals. De fet, qualsevol cas pot ser portat davant una Cort estatal, llevat que hi hagi una llei federal que exigeixi que aquesta qüestió sigui coneguda per un Tribunal federal. Per citar una dada, el 90% de les causes civils i criminals als EUA són conegudes pels tribunals estatals.

Los Tribunales Federales de los Estados Unidos

Exemples de les Competències entre Tribunals Federals i Estatals

Tribunals Estatals	Tribunals Federals	Tribunals estatals o Federals
Delictes segons les lleis estatals.	Delictes segons les lleis promulgades pel Congrés.	Delictes punibles tant per lleis federals com estatals.
Assumptes constitucionals estatals i causes relacionades amb lleis i normes estatals.	Majoria de causes relacionades amb lleis i normes federals (per exemple: tributació, Seguretat Social, radiodifusió, drets civils).	Assumptes constitucionals federals.
Assumptes de dret de família.		Certs reclams de drets civils.
Assumptes de béns immobles.	Assumptes de comerç interestatal i internacional, incloent normes per a companyies aèries i ferroviàries.	Demandes col·lectives.
Disputes entre arrendataris i inquilins.		Normes ambientals
La majoria de les disputes de contractes privats (excepte les resoltes segons lleis de Fallida).	Causas relacionades amb les normes de la borsa de valors, incloent l'adquisició d'entitats de dret públic.	Certes disputes relacionades amb lleis federals.
La majoria dels assumptes relacionats amb la regulació de les professions i oficis assumptes de negligència professional.	Causas de dret marítim.	
La majoria dels assumptes relacionats amb l'administració interna d'associacions mercantils com a societats anònimes i empreses.	Assumptes de comerç internacional.	
La majoria de demandes per danys personals.	Assumptes de patents, drets d'autor i altres de propietat intel·lectual.	
La majoria de reclams per accidents laborals.	Causas relacionades amb tractats, altres països i amb estrangers.	
Assumptes testamentaris i d'herència.	Disputes sobre lleis estatals entre ciutadans de diferents estats.	
La majoria de les infraccions de trànsit i el registre de vehicles	Assumptes de fallida, disputes entre estats, diligències d'habeas corpus	

2.3.- Circuits Consells Judicials.

A nivell regional, un *Consell Judicial* de cada circuit geogràfic supervisa l'administració dels jutjats ubicats en aquest circuit. Està format per un Jutge en Cap de cada circuit que fa de President i estan formats per un nombre similar de jutges de Circuit i de Districte, elegits entre ells.

Aquests supervisen alguns aspectes de l'actuació dels Tribunals d'apel·lació i de districte. Així, tenen assignada la potestat disciplinària en el seu Circuit . Revisen les normes de funcionament dels tribunals locals per adequar-les amb les normes federals procedimentals. Aproven els plans de districte en matèries com la igualtat d'accés a l'ocupació o la selecció del jurat. I revisen les queixes per mal comportament judicial.

Cada *Consell Judicial* nomena un executiu del circuit que col·labora estretament amb el jutge en cap de circuit per coordinar una àmplia qüestió administrativa del circuit.

2.4.- El govern del poder judicial a Estats Units. La Conferència Judicial Federal.

El govern del poder judicial respon també a aquest model federal dual del que es ve parlant. Hi ha una forma de govern dels jutges de tall anglosaxó que és particular per a cada un dels nivells jurisdiccionals, el federal i l'estatal.

En l'àmbit federal el govern del poder judicial correspon a la **Conferència Judicial**. Aquest és l'òrgan nacional d'elaboració de polítiques per als tribunals federals.

- a) Supervisar les condicions del funcionament dels Tribunals federals;
- b) Planificar l'assignació de jutges dels Tribunals d'apel·lació, els de districte i viceversa;
- c) Trametre suggeriments als tribunals federals per promoure la uniformitat en els processos i la gestió àgil de la feina;
- d) Revisar les decisions sobre conductes disciplinàries i incapacitats adoptades pels Consells de Circuit;
- e) Analitzar de manera permanent l'efecte de les normes generals de procediment en els tribunals;
- f) Supervisar la *Oficina Administrativa*, que gestiona l'administració dels mitjans materials i personals dels Tribunals federals i les qüestions de pressupost;
- g) Supervisar el Federal Judicial Center, que treballa en la millora de l'organització i funcionament del poder judicial federal i en la formació de jutges i personal al servei del poder judicial;
- h) Realitzar enquestes exhaustives de les condicions empresarials als tribunals dels Estats Units;
- i) També se li assignen a vegades algunes altres funcions més relatives a l'administració dels Tribunals.

Els seus membres son:

La Conferència Judicial dels Estats Units és l'organisme a càrrec de dictar les polítiques dels tribunals federals. Autoritzada per llei, és governada pel President

de la Cort Suprema i està constituïda per 26 jutges addicionals -el president de cada un dels 13 tribunals d'Apel·lació federals, un jutge federal (dels tribunals de primera instància) triat de cada un dels 12 circuits geogràfics i el president del Tribunal de Comerç Internacional.

El termini d'un jutge en cap de circuit a la Conferència és coincident amb el seu mandat com a jutge en cap del circuit. El jutge en cap d'un circuit pot servir durant set anys o fins a assolir l'edat de setanta anys, segons sigui el primer. Disposicions similars s'apliquen al jutge en cap del Tribunal de Comerç Internacional.

Els representants de Jutges de districte són elegits per un termini no inferior a tres ni més de cinc anys successius, segons estableix el vot per majoria de tots els jutges de circuit i de districte del circuit Segons la política de la conferència, els termes són efectius i caduquen l'1 d'octubre de cada any.

2.5.- Els jutges de fallida

Els Jutges de Fallida i els Jutges d'Instrucció són funcionaris judicials dels tribunals federals, però no són jutges nomenats sota l'emparedament del Títol III ni de conformitat amb un procés polític i el President i el Senat no exerceixen cap paper en la seva selecció. Són designats per mèrit pels tribunals d'apel·lació i els federals, respectivament, amb l'assistència de panells de selecció compostos per advocats de la regió i altres ciutadans.

Els objectius principals del Dret de Fallida són:

- (1) permetre a un deutor fer "creu i ratlla" en la seva vida a l'alliberar-lo de la majoria de les seves obligacions,
- (2) reemborsar als creditors en forma justa i organitzada fins on ho permetin els actius disponibles del deutor per liquidar,
- (3) reorganitzar una empresa insolvent mitjançant la reestructuració de les obligacions o l'empresa mateixa o, en el seu lloc, proveir pautes per a la liquidació organitzada de l'empresa insolvent, i
- (4) dissuadir i rectificar accions deshonestes de deutors o creditors que podrien debilitar els objectius del dret concursal.

Els jutges de Fallida són designats pels jutges dels Tribunals d'Apel·lació per períodes de 14 anys. Els jutges d'instrucció són nomenats pels jutges federals de primera instància per períodes de vuit anys. Abans de renovar el nomenament d'algun d'ells per un període addicional, el tribunal que els va nomenar ha de publicar un avís demanant comentaris sobre la tasca del jutge i convocar un comitè de selecció per mèrit perquè aquest presenti una recomanació per decidir si es renova o no el nomenament del jutge.

Els jutges dels Tribunals de demandes Federals són nomenats pel President per períodes de 15 anys, subjectes a la ratificació de la majoria del Senat.

3.- El sistema electoral. Nomenaments:

La política és un factor important en el nomenament dels jutges del Títol III. Normalment, el President selecciona els candidats de la llista proveïda pels Senadors o altres funcionaris públics del partit oficialista de l'estat on es durà a terme el nomenament. A més, el candidat nomenat pel President haurà de presentar-se a una audiència davant el Comissió Judicial del Senat, i el Senat votarà per ratificar a cada jutge.

Normalment, el president designa els jutges del títol III del conjunt d'advocats en exercici de la seva professió, jutges de tribunals inferiors, jutges de tribunals estatals o professors de dret destacats que resideixin al districte o circuit on hi ha la seu del tribunal.

Cada jutge federal és nomenat per exercir les seves funcions en una seu específica i disposada per llei en un districte o circuit específic. Els jutges no tenen autoritat per conèixer de causes en altres tribunals tret que se'ls concedeixi autorització oficial. A causa del volum tan gran de causes en certs districtes, als jutges d'altres tribunals sovint se'ls demana que tramitin causes en aquests districtes.

El Jutge en Cap té l'autoritat exclusiva de designar comitès. El director de l'Oficina Administrativa i l'oficial de la Secretaria de la Conferència Judicial, recullen els interessos expressats dels jutges i les recomanacions d'altres persones que puguin ser considerades per a la seva designació, i el director transmet els suggeriments al jutge en cap.

Els nomenaments del Comitè giren el primer d'octubre de cada any. Com a norma general, els nomenaments de les comissions són de tres anys, sotmesos a un nou nomenament. Es generalitzen els termes per minimitzar la facturació cada any.

Els jutges que desitgin un servei de comitè o desitgen recomanar-ne a altres persones per a tasques poden comunicar-los els seus interessos o recomanacions en qualsevol moment, per escrit, al director de l'Oficina Administrativa (Atenció: Secretaria de la Conferència Judicial). Es conserva un fitxer permanent per a la seva referència durant el procés de cita anual.

3.1.- Nomenament dels jutges federals.

Els magistrats de la Cort Suprema, els jutges federals de primera instància, dels Tribunals d'Apel·lació i els jutges del Tribunal de Comerç Internacional són nomenats segons disposa el Títol III de la Constitució. Tots són designats i nomenats pel president dels Estats Units i han de ser ratificats per un vot majoritari del Senat. Els magistrats i jutges nomenats sota l'empara del Títol III exerceixen les seves funcions de caràcter vitalici i només poden ser destituïts pel Congrés mitjançant el procés d'impugnació "*impeachment*" que disposa la Constitució. El poder judicial no pren part en el procés de nominació o ratificació.

El criteri principal per a ser nomenat com a jutge federal són els èxits acadèmics i professionals. Als candidats a la judicatura no se'ls administren proves. Més aviat, qui aspira a una judicatura ha de completar un formulari molt extens que estableix

detalladament les qualificacions i èxits professionals, incloent-hi aspectes com ara el rerefons acadèmic, l'experiència laboral, articles publicats, activitats intel·lectuals, causes legals que hi hagi gestionat, i activitats extra curriculars . Els candidats han de ser objecte d'entrevistes, investigacions i preguntes complementàries minucioses.

El sistema d'elecció de jutges d'Estats Units és únic. I és únic per diverses raons: Cap altre país té la pluralitat de mètodes de selecció dels membres del poder judicial que té Estats Units, començant pel model de selecció dels jutges federals a l'empleat en cadascun dels seus cinquanta Estats per seleccionar els jutges estatals. A més, la gran majoria d'aquests últims, bé per la seva elecció o bé per mantenir-se en el càrrec, s'han de sotmetre al sufragi del poble. I aquesta idea de votar els jutges resulta absolutament estranya per a qualsevol altre país. Fins i tot sembla contradictòria amb el concepte mateix de judicatura, sempre unida a principis com la independència, imparcialitat, neutralitat, apoliticitat, etcètera. Difícilment pot trobar-se un lloc on el nomenament dels membres del poder judicial tingui tantes connotacions polítiques.

En la selecció dels jutges federals, i en particular del Tribunal Suprem, la preservació del pluralisme i equilibri entre diversos factors com la raça, religió, origen, el gènere o lloc de procedència, és un factor que es té molt en consideració a la hora que el Senat arribi a aquest consens necessari per donar suport al candidat del President (i aquest té en compte que pesarà la recerca d'aquest equilibri quan proposa un candidat).

Del que s'ha exposat podem concloure que del procediment de selecció de jutges federals resulta l'assumpció d'un poder judicial molt marcat per la política i la lluita d'interessos. De fet, des de 1933, cada vegada que un partit arriba a la Presidència acaba per controlar també la judicatura federal, encara que el risc de politització d'aquests jutges no es percep com un problema urgent [51]. Es posa com a exemple el Tribunal federal del Catorzè Circuit com un dels més liberals perquè de 2011 a 2014, el President Obama va poder nomenar a 6 dels seus jutges.

3.2.- Nomenament dels jutges estatals.

Els Estats federats no van seguir l'estela marcada per la Constitució federal per als jutges del seu àmbit territorial, és habitual que d'una manera o altra, els jutges estatals hagin de sotmetre a l'escrutini de l'electorat, cosa totalment aliena a la nostra cultura judicial .

En general, podem dir que hi ha Estats on els jutges són nomenats pel governador, en altres pel poder legislatiu, en altres per eleccions partidistes, o per eleccions no partidistes, i també podem trobar-nos amb els Estats que estableixen Comissions judicials per a la proposta de candidats a jutges, però on aquests, un cop nomenats i passat un període de temps, han de confirmar la seva càrrec mitjançant una mena de consulta popular.

Aquests diferents mecanismes estatals de designació de jutges van sorgir en un moment de l'evolució de la democràcia nord-americana que va portar a situar el poble com a protagonista en múltiples espais i entre ells també en l'elecció dels que havia de aplicar la llei: els jutges. En aquest sentit, aquests es van assimilar als càrrecs representatius. Molts dels jutges existents durant el que s'anomena la democràcia jacksoniana (1830-1854) van desautoritzar en la seva aplicació lleis que resultaven

populars, el que va generar una reacció en un nombre important d'Estats cap a un model de jutge més proper als representants legislatius.

Mississipí va ser el primer Estat que va impulsar una reforma del sistema de nomenament de jutges introduint l'elecció popular i partidista dels mateixos en 1832. Aquesta nova idea de participació ciutadana en el poder judicial es va estendre per tots els Estats de la Unió durant el segle XIX, d'aquí perviuen avui sistemes de selecció de jutges on els candidats judicials són presentats pels partits a unes eleccions competitives, o bé són els propis jutges els que es presenten a unes eleccions a imatge i semblança de les eleccions polítiques.

Aquesta pràctica, que es va generalitzar en gran part dels Estats federats, va patir seriosos revessos perquè la incursió dels partits polítics en la designació de jutges va fer saltar les alarmes, i amb el temps el model ha estat abandonat en molts Estats i substituït per altres fórmules. Així, per a pal·liar l'excessiva politització d'aquest sistema d'elecció de jutges, amb el pas dels anys, s'han anat introduint modificacions legislatives en els diferents estats nord-americans passant d'un sistema de selecció partidista a un sistema d'elecció no partidista o altres sistemes, adoptant mesures correctores a través dels codis de conducta judicial o establint limitacions legals en el procés de selecció, confirmació o renovació dels jutges en el seu càrrec. L'elecció mitjançant el sistema de "mèrits" és una conseqüència d'això. Són sistemes de selecció de caràcter mixt (en tant que intervé l'executiu i els altres poders i unes comissions judicials), on s'atén preferentment als mèrits dels candidats, i en els quals es reforça el nomenament amb el suport popular a través d'unes eleccions de confirmació.

3.3.- Les promocions:

Els candidats són presos en consideració per a la seva proposta, bé per l'equip del president per als jutges federals, o per les comissions de nomenament als Estats amb el sistema Missouri (*Merit plans*), l'haver ocupat prèviament una plaça de jutge li atorga majors probabilitats de ser proposat com a candidat amb major idoneïtat. Així, per exemple, els últims jutges nominats pels presidents per al Tribunal Suprem nord-americà havien estat prèviament proposats també per Tribunals d'apel·lació pels mateixos presidents que després els van nominar per la Cort Suprema. Aquest és el cas de John Roberts, Clarence Thomas, David Souter, Robert Bork, Douglas Ginsburg o Antònia Scalia.

4.- La independència i control del sistema judicial i dels seus jutges.

D'una banda, es va voler protegir la independència dels jutges federals en el moment d'accedir al tribunal, a través d'un sistema de nomenaments en el qual es garanteix que cap dels altres dos poders pogués determinar, unilateralment, a qui anaven a conformar. I d'altra banda, es van adoptar mesures per garantir la seva independència un cop en el càrrec, per assegurar que el desenvolupament de les seves funcions no quedaria condicionat per les pressions provinents dels altres poders. D'aquí l'opció constitucional per un mandat de caràcter vitalici i amb un sou no mal·leable amb la impossibilitat del Congrés de minorar el seu salari.

Al circuit federal la manera d'exigir responsabilitat per falta a les seves funcions - responsabilitat que suposa deixar el càrrec- és *l'impeachment*. Històricament el seu ús ha estat molt escàs. Per aquest procediment, que s'inicia al Congrés i es decideix al Senat per majoria de 2/3 de la Cambra, és altament improbable que el cessament d'un jutge pugui produir-se per mala conducta.

La metodologia de selecció de jutges varia, però gairebé tots els tribunals utilitzen la selecció a l'atzar, mitjançant la qual cada jutge rep un nombre gairebé igual de causes a resoldre.

Pocs Estats ha optat per un sistema de nomenaments de jutges com l'establert en la Constitució federal, i els estats que han decidit nomenar als seus jutges amb caràcter vitalici són escassos. No és que la independència del poder judicial no sigui un valor a perseguir, és que han decidit utilitzar altres mecanismes per intentar assegurar-la. Els Estats que han escollit un sistema d'elecció popular dels seus jutges, la independència dels mateixos es garanteix amb l'exigència i respecte per part d'aquests de les regles establertes en el Codi de conducta judicial de l'American Bar Association (ABA) i els Codis de conducta judicial estatals, inspirats en el primer. Els estats que han optat per un sistema de nomenament de jutges més fundat en els mèrits dels candidats, persegueixen garantir aquesta independència amb la intervenció en el procés de nomenament no només de l'executiu (i, de vegades també legislatiu), sinó també de Comissions en què estan representats diversos sectors de la societat i que proposen o informen candidatures d'acord amb criteris objectius i no partidistes.

El sistema d'elecció popular de jutges estatals, va introduir una nova manera de concebre la responsabilitat dels mateixos més propera a la responsabilitat i control a què es veuen sotmesos els representants dels ciutadans en les assemblees legislativa: *La rendició de comptes*. Els ciutadans tenen un control formal sobre quin jutge pot mantenir-se en un càrrec, fins i tot la possibilitat d'expulsar els que no hagin cobert les expectatives d'aquells. El vot permet als ciutadans apartar aquells candidats més impopulars i promoure a aquells que s'ajusten més als desitjos i expectatives del cos electoral.

A diferència dels EE.UU, , en la major part dels països europeus es confia als mateixos jutges, i no a altres poders de l'Estat, la potestat de sancionar conductes contràries a Dret. La qual cosa no ha deixat d'aixecar suspicàcies per la irresponsabilitat que el corporativisme pot acabar generant. A Estats Units l'opció ha estat diferent.

Aquestes mesures europees també s'han anat aplicant als EE.UU. Des de 1960 tots els estats han adoptat una manera de controlar la conducta dels jutges mitjançant el respecte als codis de conducta judicial estatals o acollint-se al Codi de Conducta Judicial de l'BACB (Codi Deontològic Professional i Ètic per Analistes de Conducta). En alguns estats, la responsabilitat per la mala actuació d'un jutge és coneguda pels jutges de l'última instància judicial dins de l'Estat (el Tribunal Suprem de l'Estat). En altres s'ha establert una Comissió disciplinària que és la que s'encarrega d'exigir aquest tipus de responsabilitat. En d'altres, les sancions lleus poden ser adoptades per la Comissió i les més greus pel Tribunal Suprem. De nou, la varietat d'opcions està servida i l'ordre federal i l'ordre estatal funcionen de manera absolutament autònom.

Per evitar conflictes d'interessos econòmics, la llei federal exigeix que tots els jutges - així com també altres alts funcionaris del govern - presentin informes anuals de declaracions financeres que enumerin els seus actius, passius, llocs, regals i reemborsaments (i els dels seus cònjuges i fills menors d'edat). Els informes financers dels jutges federals i de certs funcionaris del ram judicial els guarda l'Oficina Administrativa dels Tribunals Federals dels Estats Units i estan disponibles per al públic a petició dels interessats.

Per altra banda el sistema permet que qualsevol persona que consideri que algun jutge s'ha comportat de manera que entorpeixi la celeritat i eficàcia de l'administració del funcionament dels tribunals, o que el jutge no sigui capaç d'exercir els deures i obligacions del seu lloc, a

causa de incapacitat física o mental , pot presentar una denúncia davant el secretari del Tribunal d'Apel·lació dins el circuit de competència del jutge.

5.- El finançament del sistema judicial.

El Poder Judicial federal disposa d'autoritat per preparar i administrar el seu propi pressupost. L'Oficina Administrativa, després de consultar amb els tribunals i els diferents comitès de la Comissió Judicial, prepara una proposta de pressupost per al sistema judicial per a cada any fiscal, basant-se en gran part en les fórmules de càlcul de personal i recursos que es determini siguin necessaris, el Congrés aprova el pressupost i assigna fons perquè el poder judicial funcioni. El pressupost del poder judicial és una part molt petita - 0,2 per cent - de la suma total del pressupost federal.

L'elaboració del pressupost correspon a cada Estat a un òrgan diferent. Pot ser-ho l'Oficina administrativa dels tribunals, o el Tribunal Suprem de l'Estat, o cada tribunal de manera individual. A continuació, aquest pressupost és revisat pel Tribunal Suprem de l'Estat i posteriorment és enviat a l'executiu o al legislatiu, segons l'Estat en el qual ens trobem. En el primer cas, amb o sense esmenes, l'executiu l'envia al parlament, qui decidirà. La gestió, després de l'aprovació del mateix, correspon a l'Oficina Administrativa dels Tribunals, sota la direcció i supervisió dels òrgans de govern del poder judicial estatal.